

Селена Берић

студенткиња друге године Катедре за новинарство и комунологију

Факултета политичких наука

Универзитета у Бањој Луци

13. фебруар 2025. године

Текст поводом Међународног дана радија

За радио се често каже да је то звучна кутија са људима који се налазе унутар ње. Када сам први пут чула ову формулацију, нисам могла ни замислити да ћу и ја једном постати дјелић те звучне кутије. Одувијек сам замишљала како изгледа неко коме припада глас који долази са радија. Замишљала сам лик спикера на основу боје и висине гласа. У доба дјетињства, слике које су ми се вртале по глави инициране догађајем о којем се извјештава на радију, продубљавале су моју машту. Радио је у много чему био први. Прве пјесме које сам знала, научила сам са радија, тако да сам и дан данас убијеђена како одређене пјесме познајем само зато што сам их безброј пута чула на радију.

За мене је радио једна чаробна кутија (платформа) која искључиво звуком слика и ствара у нашој свијести безброј маштарија које живимо и то не само док су укључени радио таласи, већ и касније када остане само тишина.

Пустимо тишину, вратимо се звуку. Са својих двадесет година, на другој години смјера Новинарства и комунологије, имала сам част да постанем човјек који се крије у звучној кутији. Радио Републике Српске ми је од ове године дао прилику која се не пропушта. Нисам само постала новинар, који се крије са друге стране радио пријемника, већ и уредник и стваралац емисије посвећене младима. Указана ми је част и дата могућност да своје маштарије подијелим са другим, младим и у души младим људима који су мојом емисијом добили платформу преко које се могу изразити. То је био главни мотив при настајању емисије „Маштарије – ма шта ми је?“.

С обзиром на то да сам неко ко је млад и неискусан, веома је значајно што сам добила топлу добродошлицу и огромну подршку од старијих колега запослених на Радију Републике Српске. Иако сам још на почетку, ствари које сам до сада научила су непроцјењиве. Не могу ни замислити колико ћу тек ствари научити и савладати у времену која долази. Имајући то у виду, драго ми је да студенти на нашем факултету имају прилику да сарађују и упознају се са Радијом Републике Српске у виду праксе на трећој години, јер колико год тога научили у теорији, сматрам да та пракса коју радио може да пружи представља један виши ниво знања.

Радује ме сваки дан у којем стварам „Маштарије“. Све моје идеје које предложим дочекају се раширених руку и та слобода је нешто што ме покреће да стварам и маштам. Слободе је све мање, како у новинарству, тако и у свим другим медијима, зато сматрам да је то пружање шансе младима једна од главних врлина ове радијске куће која је истовремено и јавни сервис. Обожавам да се увучем у ципеле слушаоца, да преслушам

сваку емисију и комуницирам са младима који имају своје добронамјерне критике, идеје и сугестије, како би се „Маштарије – ма шта ми је“ развијале у још квалитетнијем смјеру. Велику улогу у тој комуникацији играју и друштвене мреже (Инстаграм и Тик ток) које су у данашње вријеме најпопуларнији медији међу младим људима, могуће далеко више него радио. Међутим, снага радија уопштено се и огледа у томе што је то ванвременски медиј, који упркос новим трендовима и платформама постојано одржава свој живот не кршећи основна правила новинарства.

До сада смо кроз емисију, која је у етеру тек мјесец два, угостили двоцифрени број младих стваралаца који су слушаоцима приближили своја маштања, а који се баве различитим занимањима или хобијима. Врата „Маштарија“ су отворена за све младе који чврсто сањају и који желе да предоче своја размишљања, ставове, теме које их занимају или тиште у данашњем свијету, гдје смо сви изложени различитим утицајима реалног свијета.

Вјерујем да ће моје искуство са радом на радију бити одскочна даска за све сфере у новинарству којим бих се једног дана могла бавити. Иако сам рано заронила у дубоке воде новинарског заната, мислим да сам добро заронила и да ћу сваким даном још боље пливати и напредовати.

Радио је предиван медиј који нас информише, образује и забавља, што му је превасходни задатак, али и медиј који надограђује машту и имагинацију без које би људи изгубили компас у претрпаној реалности. Моје негдашње маштарије су ме довеле до радија тако да сада те своје маштарије користим при креативном раду. С друге стране, моје тренутне маштарије су да ће „Маштарије – ма шта ми је?“ наставити својим путем и да ће се млади још више заинтересовати за ову емисију. Такође, маштам да радио настави да шири позитивну енергију путем радио-таласа који долазе до нас и буде емоције које нас свакодневно покрећу.

Познато је кроз историју да је радио у ранијем, не тако далеком, времену, играо кључну улогу тако да се надам се да ће му се и будућност смјешити пуним осмијехом. Из тог, али и из хиљаду других разлога, желим срећан Међународни дан радија – 13. фебруар позивајући све драге професоре и студенте да не занемаре радијске таласе, који су свуда око нас, и послушају шта нам они говоре. Такође и да буду уз таласе Радија Републике Српске, уз „Маштарије – ма шта ми је“, сваку суботу од 11 часова.

<https://lat.rtrs.tv/program/emisija.php?id=805>